

כי והוא יכוננה עליון דהיינו כי ונחה עליו רוח ה' כו'. והריחו כו'. חוטמא דפרדשקין כו'. ולפי שהוא יכוננה עליון לפיכך יהי הכל בחינת איש. איש ואיש יולד כו'. ולכן תהי' רנה ושמחה אפי' בת ציון בחי' שנק' בת. איש מזריע תחלה יולדת בת נקבה (שבחינת בת שמקבלת מאתעדל"ע תתעלה מאד שתקבל מאתעדל"ע העליונה כי והוא יכוננה עליון כו' כנ"ל. וע"כ תהי' רני ושמחי ביחד שהו בחי' העלאה והמשכה בבחי' א' שגם בבחי' שמחה היא ההמשכה שמלמעלה תהי' רנה כו'). והוה ענין נ"ח שמצותה על פתח ביתנו מבחוץ ברה"ר. כי הפתח הוא פתחו לי שערי צדק וצדקתך ירננו ומחוץ לפתח הוא ב"ע והדליקו נרות בחצרות קדשך כו'. ואפי' ברה"ר כו'. ושם ממשיכין הנ"ח שהוא ענין יחוד אור ושמן ופתילה וגוונין שבאור פנימיים ומקפיים כו' הכל ממשיכים גם למטה מטה והיינו בחי' אתעדל"ע בלבד:

**מל כה' אלקינו המגביהיה לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ.** הנה כתיב כי נר מצוה ותורה אור. הרי שהמשיל הכתוב את המצוה לנר וכתוב נר הוי"ה נשמת אדם שהנשמה נמשלה לנר. וצריך להבין מהו ענין הנר של מצוה ומהו הנר של הנשמה. והנה ענין הנר הוא שקרוי ע"ש הפתילה כי היא עיקר הנר. אך אין נר בלא שמן. שהשמן הוא הגורם להיות הדלקת הנר בנחת שיהא שוהה ומתעכב זמן מה. ואילו הפתילה היא דולק מהר ובמרובה. והיינו ע"י שהשמן נמשך אחר הפתילה. והוא נשרף ונכלה באור הנאחו בפתילה עד שהוא כלה לגמרי ולא נשאר ממנו כלום מפני שהוא עולה כולו באש. ומ"מ הפתילה היא עיקר הנר. לפי שהאור הדולק הוא ע"י שנאחו בפתילה. ואלו היה האור נטבע בשמן היה כבה רק שהפתילה היא המחברת את האור אל השמן כשהשמן נמשך אחר הפתילה:

**ולהבין** משל זה בנמשל בנר מצוה ונר הוי"ה נשמת אדם. צריך להקד"י ענין ואהבת וגו' בכל לבבך בב' יצריך ביצ"ט וביצה"ר שלכאורה אינו מוכן איך ישוב היצה"ר לאהבה את הוי"ה ע"י האדם והלא לא ישמע אליו. אך הענין הוא כי הנה ביאור ענין יצ"ט ויצה"ר הוא כי נודע שיש בכל אדם כי נפשות נפש אלהית ונה"ב וכל נפש מתחלקת לשנים. שהם שכל ומדות. והנה עיקר הנפש הוא השכל. כי נה"א עיקרה היא נפש המשכלת ומתבוננת תמיד ומשגת באוא"ס ב"ה. ואין לה השכלה אחרת. והמדות אהו"י"ר הנולדות מן השכל והשגה זו הן הנקראות בשם יצ"ט. וכן עיקר נה"ב היא המשכלת ומשגת גשמיות עוה"י וחומריותן שהוא זלעז"י לעומת נה"א. שהשכל המלוכב בענינים גשמיים הוא הפך ממש מן השכל שבנה"א. שהיא בחי' חכמה עליונה בחי' חכים ולא בחכמה ידיעא. למעלה מן השכל המושכל ומושג בגשמיות. והשכל המושכל ומושג בגשמיות ע"פ שכל אנושי הוא שקר והפך ממש מחכמת אלהות שהיא חכמת אמת והמדות הנולדות משכל הגשמי הן הנק' בשם יצה"ר וצריך האדם לאכפייא לון שלא יתנהג ע"פ מדות שגולדו מן השכל הגשמי. רק ואהבת את הוי"ה אלקיך בכל לבבך. היינו בהגביר כה נה"א המשכלת. ומתבונן באוא"ס בפסוק ראשון דק"ש שמע ישראל. שמע לשון הבנה כי הוי"ה הוא אלהינו פ"י אלהינו הוא ענין ההתהוות בחי' ממכ"ע וסוכ"ע הוא נמשך מבחי' הוי"ה היה הוה ויהיה שהוא או"א"ס ב"ה שהוא בחי' אין והתהוות היש הוא מאין ממש. והתהוות זו נמשך תמיד יש מאין כמאמר ובטובו מחדש בכל יום תמיד כו'. והוא הוי"ה אחד אתה הוא קודם שנבה"ע ואתה הוא כו'. שאין התהוות העולמות פועלים בו שום שינוי ח"ו. לפי שאינו דומה מעשה הקב"ה

ש"ה. חוטמא דפרדשקין. זוהר ח"ג קל. ב. רפס. א. – הערת כ"כ אדמ"ר שליט"א.

יציון תיכון הם רמ"ג וה"ח (דאימא) המגדילים הם רמ"ח. והמשכה זו בזיא אורייתא מחכמה נפקת ושרשה למעלה מן החכמה תר"ך עמודי אור שבכתר היא גלגלתא ומר"ס דא"א. וכל האורות נמשכין בזיא כל ארחות הוי"ה כו'. פ"י ארחות להיות הוי"ה כו' הם בחי' תר"ג ארחין מחוורתי כו'. ונשי"ה הם המקבלים כל האורות הנמשכין בזיא מלמעלה מעלה מכל הבחי' לפי שהם כלולים מהכל כו' כנ"ל. והוה עבדו את ה' בשמחה להיות נמשך הוי"ה מלמעלה מ"ט. אך מ"מ באו לפניו ברננה. ש"א לא אל המלך דהיינו להתכלל ממטלמ"ע אלא בבחי' רננה ברמשא מדת לילה. וצדקתך ירננו בחי' צדק בלבד (ש"אין העלאת מ"ן של התחמונים מגיע רק עד המל"י) אבל המשכה מלמעלה מ"ט (הוא עד"מ שיבא המלך לכאן) הנה מאליו וממילא נמשך אור א"ס שלמעלה מעלה והיו הדברים האלה אשר אנכי מי שאנכי מצוך כו':

**ועתה** נבא לביאור וטעם הפסוק הנה כשהמל' במקומה באצ"י היא נק' ציון. כי ציון מל' סימן וחותם לפי שאו היא מקבלת כל האורות שלמעלה ממש הנמשכים בזיא בבחי' יסוד דילה נקודת ציון כו'. דהיינו בחי' תומ"צ. כי עיקר בחי' מצוה הוא במל' שהרי על ידה בא ליד"י גילוי בפ"מ כו' שביאר המצוה איך ומה היא הוא בזיא וקיום המצוה היא במל'. וכגון ענין קדש לי כל בכור שהביאור הוא ענין התלבשות חכמה כו'. והקיום בפ"מ הוא ע"י קלף הגשמי והנחה על היד והראש כו'. ולכן הוא בחי' ציון וחותם שנחקקים בה כל האורות עליונים בחי' חכמה שבקדש לי כל בכור כו' נמשך ע"י הקיום בפ"מ. והוה ענין מצות צריכות כוונה שהמצוה היא הקיום בפ"מ והכוונה הוא בחי' האורות עליונים הנמשכין כו' (וכשמקבלת כל האורות אזי היא בבחי' שמחה) אך כשיורדת לב"ע (שהוא בבחי' רנה וזמירות בלילה רננא ברמשא כנ"ל) אזי נק' בת ציון שאו היא יורדת ובוקעת המסך להתלבש בע' שרים כדי להכניעם כענין ומלכותו בכל משלה. והנה עיקר ירידתה הוא בזמן הגלות גלו לאדום שכינה עמהם שאו הוא בבחי' דבור הנפרד מהקול. וע"כ נפשי איתך בלילה בגלות ומתפרקת על זודה כו'. אבל בזמן בהמ"ק ותרב חכמת שלמה דקיימא סיהרא באשלמותא. לא היתה המלכות יורדת בעצמה לכ"ע לברר כו' רק הביחורין נעשו ע"י ישראל בקרבנות שהיה העשו כו'. והקרבנות היו אשה ריח ניחוח כו' ונעשה יחוד עליון באצילות. וממילא היו מוכנעים וכפופים להקדושה כו'. ותמיד היו מיוחדים השכינה למעלה כו'. ולכן לא נק' בת ציון אלא בזמן הגלות. וע"כ בא הנביא לנחם שאעפ"כ לע"ל תהי' רני ושמחי (ולא עוד אלא שתתעלה בעליו רב עד שתהיה בב' הבחינות יחד). והענין כי הנה יש אתעדל"ע גם בלא אתעדל"ע. למעני למעני אעשה שהרי אתעדל"ע הוא בפסוד"ז וק"ש כו' יש המשכת המצות קודם לכן כמו טלית כו'. רק שההפרש הוא שאינו יורד ונמשך מלמעלה אלא בבחי' חיצונית. אבל בבחי' פנימיות באו לפניו. לפניו היינו פנימיות ברננה דייקא. ולע"ל הנני בא ושכנתי בתוכך ממש. והיינו בחי' נאם ה' בחי' דבור כענין שכינה מדברת מתוך גרונו של משה. וכענין ונתתי מטר ארצכם כו'. ונתתי עשב כו' שאומר כל אדם בק"ש ע"י שבא לבחי' מס"נ באחד ובכל מאדך הרי נעשה ודברי אשר שמתי בפ"ך כו'. ועז"נ האלהים יעננו בקול בקולו ש"מ כו'. הנני בא מלמעלה למטה מאתעדל"ע הנני אני בעצמי למעלה מעלה. ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. דהיינו מפנימיות עתיק שהיא פנימית א"א כו' שם יהי' מעלת משיח כו'. ועז"נ ולציון יאמר איש ואיש יולד בה איש סתם. אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. ואיש המשכה בו"ו מאיש העליון כו'.

שריה ונשא. נדפס: א"א, וצ"ל: א"ס – הנהגת אדמ"ר מהורש"ב נ"ע.

אור א"ס ב"ה שורה למטה כמו למעלה כמ"ש אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים. כלומר כשם שאני ראשון קודם שנבה"ע. ואחרון לאחר שנברא העולם. כן מבלעדי דהיינו באמצעות בשעת בריאת העולם ב"ה אין פועלים בו שום שינוי כח שכלו. אבל התהוות העולמות שנבה"ע. לפי שבשכמל"ו שכל התהוות העולמות וקיומם וחיותן אינו אלא מבחי' מלכותו ית' שבמה שהוא מלך עליהם מחיה ומהוה אותם דהיינו בחי' שמו ית' בלבד. ושם שייך כח הפועל בדבר ה' שמים נעשו כי דבר מלך שלטון כתיב מלכותך מלכות כ"ע. יחיד חי העולמים מלך כנודע. וכאשר יעמיק האדם שכלו ומחשבתו בזה בעומק בינתו ובעומקא דלבא. אוי תבטל הנפש החיונית מהשכלתה בגשמיות בתגבורת הנפש האלהית המשכלת ומתבוננת בגדולת א"ס ב"ה להוליד מרוח ביתה והתבוננותה אהבה עזה כרשפי אש לדבקה בו ית' בדביקה וחשיקה וחפיצה בהתלהבות עצומה עד כלות הנפש כמ"ש נכספה וגם כלתה נפשי וגו'. ועמך לא חפצתי בארץ כלה שארי ולבני וגו'. ואוי היתה החכמה שבנפש החיונית כשמן הנמשך אחר הפתילה שהיא נר ה' נשמת אדם שהנשמה היא הפתילה המחברת אור האהבה עזה ורשפי אש להאיר בנה"ב עד שתכלה ותכסוף ג"כ לדבקה בו בדביקה חשיקה כו'. ולהיות ואהבת וגו' בכל לבבך וגדול יהי' כח כלות הנפש הבהמית ביתר שאת בבחי' שמן הנכלה ועולה עד שנעשה ממנו כולו אש של אור הנר ע"י בחי' צעק לבם והוא התהפכות בחי' האש שבה. ורשפי אש אהבה עזה כו'. וזהו נר של הנשמה שהיא מהתבוננות נפש האלהית עצמה:

**וענין** נר של המצוה היא שהמצוה יש לה סגולה פרטית להעלות את נה"ב ולקשרה באו"ס ב"ה כמא' אק"ב בקדש העליון שהוא למעלה מן ההשתלשלות. כי המצות הם לבושי נק' לכושר מלכות שהם בחי' מקיפים שמקיפים ומלבישים את הנפש מראשה ועד רגלה להיות צרורה בצרור החיים את ה' ממש שע"ז מעלה את הנפש כמו האדם כשהוא לכוש יכולין להמשיך אותו ע"י לבושו. וכן בצרור אבן במרגמה. שע"י שצורו חברת זורקין אותו למעלה יותר. הכלל שכל בחי' מקיף הוא העלאה למעלה. ולכן לובשין טלית ותפלין קודם התפלה להמשיך בחי' מקיף למעלה להעלות את נה"ב בתפלה כנודע שאין התחתון עולה למעלה עד שיוודת תחלה הארה מלמעלה. והתפלה היא עליית נה"ב. ולכן התפלה היא נוסחא אחת בכל יום כל ימי חייו של אדם הקצובים לו ימי שנותינו בהם שבעים שנה הם כפי נצוצות נפש הבהמית שצריכין להעלות (משא"כ נפש האלהית היא נצחית) וכל יום נעשה בחי' חדשה. וצריך להעלות גם אותו נצוצן שמתחדש והכל היא העלאה אחת (משא"כ לימוד התורה צריך דוקא ללמוד בכל יום דבר חדש) ולכן כל המצות נקראות בשם צדקה כי צדקה תרומם גוי שע"י הצדקה וחסד שעושים למטה להחיות רוח שפלים ועניי חשוב כמת. כן ויותר מכן לאין קץ נמשך רוח חיים מלמעלה מחיי החיים ב"ה להחיות מתים ממש בבחי' ימין מקרבת וימינו תחבנני ממש באור המקיף שמלמעלה לרומם ולהעלות את הנפש למעלה מעלה באו"ס ב"ה ממש וזהו ענין נר מצוה:

**אך** התורה אור הוא המשכת או"ס ב"ה מלמעלה מ"ט. והיא אור וגילוי או"ס ב"ה ממש שלמעלה מעלה מהשתלשלות שירידת והדרגת סדר השתלשלות היא בחי' העלם והתלבשות או"ס ב"ה להיות התהוות מהות אחר מהות באופנים וימינים שונים. וכמ"ש ישת חשך סתרו שהוא חשך והעלם ולא אור וגילוי. ועל התורה נאמר מגלה עמקות מגן חשך. וממעמקים קראתיך הו"ה. וזהו תכלית בריאת האדם להמשיך על נפשו או"ס ב"ה שלמעלה מן ההשתלשלות. להיות

שירה שכל. נדפס: העלאתי ובדמורי: המעלה.

**והנה** אור התורה הוא נאחז ומתחבר במצוה כי כל התורה שלפנינו הן תושבי"כ ושבע"פ עיקרן ויסודותן היא במצות שע"ז נאמר ותמלא כדה ותעל. כ"ד ספרין דאורייתא כו' שהן בחי' כד שנשאב מים העליון חכמה עלאה של א"ס ב"ה שהוא עד אין קץ ותכלית וע"ז נאמר והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך. אנכי דייקא. והמצוה היא הפתילה שמתלבשת בנפש השכלית והחיונית להעלות ולקשרה באור התורה שהיא בחי' חכים ולא בחכמה ידיעה הפך שכל אנושי ובה שורה א"ס ב"ה כמ"ש ה' בחכמה יסד ארץ. אך צריך להקדים התבוננות של נפש האלקית היא נר ה' נשמת אדם כדי להיות ואהבת וגו' בכל לבבך כי רוח אייתי רוח ואמשיך רוח וכמ"ש אם ישים אליו לבו וגו' עד שתהיה חכמה שבנפש החיונית בחי' השמן הנמשך אחר הפתילה של מצוה להתכלל ממש באור התורה שתתהפך ממש מהפוך אל הפוך משכל אנושי המושג לשכל חכמת התורה חכמת אלהית בחי' חכים ולא בחכמה ידיעה כו' שלכן נתלבשה בענינים גשמיים וכל ענינים גשמיים כלולים בה כמו כל צמח האדמה ופרי העץ בסדר זרעים. וכל בעלי חיים בסדר קדשים. כדי לברר ולהפך הכל בקדושה. וימלא כבוד ה' את כל הארץ הלזו הגשמית כו':

**וזהו** המגביהי לשבת. פ"ה המגביה' ה' א' שבה' שהדלית הוא בחי' דלית. דלית ליה מגרמיה כלום נעשה ה' ע"י הו"ד שבתוכה והיינו בחי' המצוה שמצדק נעשה צדקה. וצדקה תרומם גוי ע"י שמגביה את בחי' הו"ד שבה' למעלה מעלה באו"ס ב"ה ממש. לשבת להיות בחי' מכוון לשבתך דהיינו שתהא שם השראת או"ס ב"ה ממש שהיא בחי' ישיבה דהיינו בחי' ירידה והשפלה אצלו כביכול

וכמ"ש וישב ה' מלך לעולם. כי להיות מלך לעולם היא בחי' ישיבה והשפלה כי על מי ימלוך כו'. וזו היא העלאה שע"י המצות ממטה למעלה. אבל התורה אור היא המשכה מלמעלה למטה המשפילי לראות בשמים תושב"כ. ובארץ תושב"פ. ושם הוא לראות בחי' ראייה והתגלות אוא"ס ב"ה למטה כמו למעלה. ולא בחי' שמע ישראל דהיינו התבוננות שבנפש האלהית שהיא בחי' שמעיה בלבד אלא כמ"ש כי עין בעין יראו וגו':

ביאור על הנ"ל

**להבין** ביאור הדברים ע"פ המגביהי לשבת כו'. הנה צריך להקדים שני הקדמות. הא' מ"ש בפרדס הטעם שמכל הדברים נוכל להוציא שמן. כמו שעושין בתקון הרפואות. הוא לפי שכולם בחכמה עשית ונמצא בכל הדברים מלוכש בחינת חכמה זהו בחינת השמן שהוא בחי' חכמה כמ"ש בזהר דין הוא בינה ושמן חכמה. ולכן כתיב אשה חכמה מתקוע כי תקוע אלפא לשמן. והנה שמן הטוב ושמן המשחה הוא בחכמה דקדושה שבע"ס עליונות. וע"ז נאמר כשמן הטוב כו' זקן אהרן כו' וכמ"ש בזהר ויקרא ופ' אמור. אבל שאר כל השמנים הם מנוגה ובנוגה הוא בחי' חכמה שבשכל אנושי.

**והקדמה** השנית הוא פ"י מ"ש ותורה אור. כי הנה פ"י אוא"ס הוא מל' דא"ס שבה כל הצמצום הנז' בתחלת ספר עה"ח. שנעשה בחי' צמצום בהאור להיות נעשה מקום פנוי וחלל שהכל הוא באוא"ס בהאור דוקא. ולא במהר"ע ממש ח"ו. והכוונה בצמצום זה הוא כדי שאח"כ ע"י עבודת האדם בעוה"ז שיתהווה ע"י צמצום זה יומשך להיות גלוי מל' דא"ס כמו קודם שנברא. פ"י כמו שהאור הוא קודם הצמצום כך יהיה ממש הגלוי למטה שלא יסתיר הצמצום כלל. וכמ"ש אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי וגו'. פ"י אני ראשון כמו שהיה קודם הצמצום ואני אחרון היינו כמ"ש ונשגב ה' לבדו כו'. ומבלעדי היינו באמצעות שנעשה בחי' הצמצום וההסתר יהיה ג"כ אין לנו מלך אלא אתה שיהיה גלוי הבטול שלא יהיה הסתר והעלם. והמשכה זו היא ע"י התורה. וזהו ותורה אור שממשך בחי' גילוי אוא"ס כמו קודם הצמצום גם לאחר הצמצום. (וזהו מתניתין מלכתא המשכת גלוי מלכות דא"ס האור שלמעלה מהצמצום). וזהו ענין רב יהודא כולי תנוי"י בניזקין הוה והי' פטור מן התפלה כו' לפי שהשתלשלות הם בחי' העלם והסתר כמ"ש ישת חשך סתרו דזה קאי על התהוות בחי' הכתר כי החכמ' נק' אור שהוא בחי' גלוי כמ"ש ראשית חכמ' ראשית הגלוי והכתר שלמעלה מן החכמה ואינו מאיר ומתגלה נק' אצלנו בשם חשך לפי שאינו מושג. וכמ"ש בזהר פ' בראשית (דליב ע"א) (ועמ"ש ע"פ שחורה אני כו' בענין השחורה ניתנה אש שחורה ע"ג אש לבנה). וגם לכן נק' הכתר חשך שהוא העלם לאוא"ס והחכמה היא העלם הכתר שאינו מאיר כ"א ע"י החכמה נמצא החכמה מעלים ומסתיר על הכתר. ולכן נק' קו המדה בוצינא דקרדוניתא מלשון חטי קרדנייתא שהוא ענין קדרות ושחרות לפי שצ"ל מדה וגבול עד כאן בחי' חכמה. וע"כ בחי' בינה כו'. שכי"ז הוא חשך ולא אור. אבל אור הוא גלוי הבטול להיות אוא"ס למטה כמו למעלה מהצמצום כו'. וכמו שהוא קמיה ית' שהצמצום אינו אלא לגבי העולמות כנודע. והיינו דוקא ע"י התורה מגלה עמקות מני חשך ממעמקים קראתי' הוי"ה כי התורה היא בחי' חכמה שנמשכה ממלכות דא"ס (שהיא בחי' מו"ס דעתיקא שבחי' כתר ועתיק נק' מל' דא"ס. וכנודע

שמבחי' מל' דא"ק נעשה כתר לאצ"י) ושם שורה אור א"ס ב"ה בבחי' לא שנית ממש שאין שם העלם והסתר כלל. וכמ"ש יהי אור זו חכמה והכתר נק' אויר. ורב יהודה שהיה אדם גדול מאד היה יכול להמשיך בטול עליון ע"י שהיה בטל בעצמו בק"ש כי מן הק"ש לא היה פטור רק מן התפלה. ורצה להמשיך גם בניזקין מקום הקליפות שהם ארבעה אבות נזיקין שיהיה בלע המות לנצח וכמו שיהי' לע"ל בעת תח"ה שיחיו העצמות ויקרם עליהם עור ובשר כמ"ש גבי עצמות דיחזקאל שיהיה גשמות ממש ואעפ"כ יהיו נהנין מזיו השכינה בלי אכילה ושתיה לפי שיומשך בטול עליון גם בגשמות ממש וכמארו"ל עתידים צדיקים שיאמרו לפניהם קדוש שיהא קדוש שורה למטה. ועל דרך זה היתה תורתו של רב יהודא ושל רבי שמעון בן יוחאי שהיתה תורתם אומנתם שהיתה תורתם בבחינת בטול ממש לאור אין סוף ולא הם המדברים ד"ת אלא דבר ה' בפייהם כו'. וזהו ענין מתניתין מלכתא כמלך שמוזהר כו'. שיש בחי' עבד שלומד כדי שידע רצון וגזירת המלך. ויש בחינת מלך שהוא הגוור עצמו כו'. ולכן במרע"ה נאמר ויהי בישרון מלך כו'. נמצא היוצא מהקדמה זו השניה דפ"י ותורה אור הוא שע"י עסק התורה בבטול ממשיכים בחינת אוא"ס ממש שלמעלה מהצמצום שיהי' מתגלה למט' בעש"י כמו שהיה רב יהודה תנוי"י בניזקין להפך חשוכא דוקא לנהור' [ועמ"ש בפ' בראשית ע"פ צאנה וראנה. ועפ"ז יובן ענין הנר והאור דרך כלל. כי הנה הפתילה זהו חוט ועליו נמשך האור ובחי' החוט רומז לבחי' צמצום האור שע"י הצמצום נמשך רק קו וחוט לבד ואח"כ נמשך קו זה להאיר במדה ומשקל ונק' קו המדה ויש בזה כמה בחי' בענין הקו המדה ונק' ג"כ פתיל (וכמ"ש בזהר פקודי דף רל"ג ע"א) ע"פ ופתיל פשתים בידו וקנה המדה כו'. ולזמנין קנה המדה ולזמנין קו המדה ועל דא פתיל וקנה כו' דקנה המדה זהו ענין המדידה דעלמא דאתכסייא שנק' ים שמדה זו הוא ע"י הקנה שגדל אצל המים. ומדידו דעלמא דאתגליא הנק' יבשה הוא ע"י פתיל כו'. ועכ"פ בחי' הפתילה זהו בחי' קו המדה. אך האור הנתלה בפתילה זהו בחי' תורה אור שהוא המשכת אוא"ס שלמעלה מהצמצום והמדה וכמ"ש ארוכה מארץ מדה וכמ"ש במ"א שזוהו ענין הברכות דיעקב ע"י יצחק דוקא כי יצחק הוא בחי' גבור' דע"י שרש ומקור קו המדה לכן נתברך יעקב על ידו. שהברכה היא מטל השמים זו מקרא ומשמני הארץ זו משנה. שע"י יומשך תוספת אור יותר לאין שיעור על עיקר האור שע"פ המדה כו'. ועיקר אחיזת האור בפתילה הוא ע"י כליון השמן שהוא בירור חכמה דק"ג שכל אנושי כנ"ל בהקדמה ראשונה. והיינו כשהוא נכלל באור שבטל לגמרי לבחי' ותורה אור:]

**ועתה** נבא לביאור הענין. לבאר ענין שני הבחי' נר. האחד מ"ש נר הוי"ה נשמת אדם שהנשמה לבדה היא בחי' נר. ובנר יש השלשה בחי' הנ"ל. אור ופתילה ושמן. א"כ יש כ"ז בהנשמה עצמה. הנר הב' הוא כמ"ש כי נר מצוה ותורה אור. ויש בזה ג"כ ג' בחינות הנ"ל. והענין כי הנה נר הוי"ה נשמת אדם היא נה"א (ולא הנה"ב שעדיין צריכה להתברר ואינה נק' בשם נר הוי"ה דהא לא כתיב נר אלקים) שהיא א"צ תקון לעצמה והיא הפתילה שמשמכת האור הוא הבטול העליון אוא"ס מל' דא"ס ששם הוא התחלת הקו וחוט המתבלש בע"ס דאצ"י מקור ושרש נה"א. ונקראת הנה"א ג"כ פתילה יעקב חבל נחלתו. על כן בכח הנה"א להמשיך

הנפש. והנה ודאי מוכן לכל דאין ר"ל שהיא אהו"ר שבלי גבול וקץ ממש כי אין שייך זה שבאדם יהיה אהו"ר שבלי גבול ממש. אלא הכוונה שהיא יותר מהגבלת הכלי השכל ומדות שבאדם. שאין כח בכלים אלו להכיל ולהגביל אהו"ר זו בתוכן כ"א היא יתיר יותר מכלים אלו ולכן נק' בכל מאדך מאד שלך פי' לגבי כלי ואעפ"כ כיון שלגבי האדם היא בחי' בכל מאדך ובחי' בחילא יתיר לכן ע"ז ממשך ממש אוא"ס ב"ה שלמעלה מהמצמוצם שהוא הבלי גבול אמיתי נמצא עם היות אה"ר זו מצד עצם בעלת גבול מ"מ להיותה יותר מגבול וכלי של הנפש ע"כ פועלת המשכה מבחי' כלי גבול ממש דהיינו אוא"ס ממש ולכן נק' אה"ר זו בשם אור שהוא ממש כמשל האור והאש אע"פ שהוא בע"ג יש ממנו המשכה בלי גבול משא"כ במים וכו'. ועד"ז יובן מעלת אהבת רשפי אש בכל מאדך על בחי' אהבה הנמשכת כמים שהוא בחי' בכל נפשך. והנה אה"ר זו נתהוו בהנשמה דוקא ע"י התלבשות' בגוף ונה"כ שאז תבא לבחי' תשובה בחילא יתיר משא"כ אהבת הנה"א קודם התלבשותה בגוף היה בבחי' גבול וכלי כפי השגת הנפש כו'. ולכן נק' הנה"א פתילה שהפתיל' זהו דבר מוגבל בעצם וכמו פתיל וקו המדה אבל ע"י התלבשותה בנה"כ ואז השמן דבירור הנפש השכלית שמנוגה שרשה מעולם התהו הוא נמשך אחרי הפתילה דנה"א ע"ז דוקא יתהפך השמן לאור שהוא בחי' אה"ר דבכל מאדך ובטול עליון יותר מהכלי וכמו רב יהודה דאימתא דמאריה עליה. לכן נק' אה"ר זו בשם אור"ח שהוא אור הנמשך מהבירור דק"נ ששרשו מעקודי' נקודים כנ"ל אלא שעי"ז נמשך אח"כ מלמעלה למטה אוא"ס ממש והוא בחי' תורה אור. וכ"ז הוא בחי' נר הנשמה אך אין נשמה בלא מצוה כי לא ע"ה חסיד ולא כור ירא חטא. וגם מצוה בלא נשמה אינה כלום כי כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו. ולכן צריך להיות גם שניהם. והענין כי נר מצוה שהמצוה היא נר והיינו פתילה. והענין כי הדברים שנעשה בהן המצוה הן ג"כ מעולם התהו. אך המצוה היא ג"כ בחי' מקיף שנמשך ע"י קיום המצוה מקיף עליון ולכן המצות הן לבושים ובגדי מלכות להיות ע"ז הנשמה צרורה בצרור החיים שמלבשת ומקפת את הנשמה להעלותה כי כל דבר שצריך לעלות מקיפין אותו סביב. וע"ז זה המקיף המקיפו הוא עולה כמו שזורקין את האבן ע"י קירטא כו' מה שלא היה עולה כלל מעצמו ולהפך בעבירה ג"כ מלפפתו כו' ולכן לובשים הטלית ותפילין קודם התפלה כנודע שכל דבר שצריך להעלותו מלמטה יורד מתחלה אור העליון והוא אור המקיף שהוא המעלה כנ"ל. ובוזה תתהפך הנפש השכלית באור שלמעלה בתפלה ולכן מתפללין בכל יום נוסח אחד (משא"כ תורה היא צריכה דוקא התחדשות ע' זוהר בראשית בהקדמה (ד"ב ע"ג) ולאפשא לה בכל (יומא) שבכל יום מעלה ניצוץ מנפש החיוני' כי כל ימי שנותינו בהם שבעים שנה הם כ"כ נצוצות מנפש החיונית שצריך לברר משא"כ נה"א היא נצחית. נמצא המצוה היא בחי' פתילה שבה וע"י נכלה השמן באור כך ע"י המצוה היא עליונית נפש השכלי' דק"נ וגם קלף התפילין דק"נ ומעות הצדקה ליכלל באוא"ס ב"ה כי שרש המצות הם במל' דאצי' כי תורה היא בחי' ז"א. ומצות הן במל' מצות המלך. אך לפי שנעוץ סופן בתחלתן הרי המל' דאצי' עולה עד מל' דא"ס ממש. ולכן ע"ז עולה נפש השכלית באוא"ס ממש כנודע שאחר הבירור משם ב"ן נעשה שם ס"ג כו'.

האור והבטול עד שהשמן הוא חכמה שבשכל אנושי שבנפש השכלית דנוגה נמשך אחר הפתילה. והנה השמן הנמשך אחר הפתילה הוא השורף ונכלה הכל עד שנעשה ממנו אש גמור שהוא הגורם הדלקת האש הרבה לפי שהוא הוא הדולק עד שנתהפך ממש להיות כאש משא"כ הפתילה. והכח הזה בשמן דק"נ יותר מבנה"א הפתילה הוא לפי שעיקרו מעולם התהו שהוא למעלה מעלה (כי בתהו היה רבוי האור שזהו יותר מבחי' המדה דקו המדה דתקו) אלא לפי שהיו זת"ו נשכרו. דהיינו לפי שלא הי' התכללות וההתכללות הוא התקון שנמשך דרך קיום כמ"ש באילן. וזהו ענין נשמת אדם א' דם כמו שהדם טובב והולך ככל האברים נעוץ תחלתו בסופן עד שלכאב הראש מקיז דם ברגל כו'. כך הוא המשכת הנשמה בפש אלקית. והכל הוא רק כדי לברר הנפש השכלית שתתהפך ממש באש שלמעלה שהיו מאיר בה אור א"ס ממש כמו למעלה כי מתהו ממש נעשה תקון שמעקודים נקודים נעשה ברודים. וזאת היא בחי' נר הנשמה שהיא נפש אלקית שהיא הפתילה שעיקר הנר היא הפתילה והשמן הוא בירור הנפש השכלית. וזוהו נעשה אור הוא הבטול העליון כו' כנ"ל. והנה הטעם שנק' הבטול הזה בשם אור. וגם מה שנמשך ע"י כליון השמן דוקא שהוא הוא שנעשה אש ואור גמור. משא"כ הפתילה. וכבר מילתא אמורה שהוא מפני ששרשה מעולם התהו. אך ביאור הענין הוא ע"פ המבואר בדוכתי טובא. אין שיש ב' בחי' אהבה ויראה. האחת האהבה והיראה שהיא מוגבלת לפי שיעור השגת הנפש כו'. והב' היא האה"ר ויראה עצומה למעלה מכדי אשר תוכל הנפש שאת בהשגתה כו'. והיא הבאה מבחי' ההתבוננות בסוכ"ע המקיף לכל העולמות בשוה. ובחי' הראשונה נק' בכל נפשך. ועד"ז הי' אהו"ר של הנשמה בג"ע לפ"ע ההשגה. והשנית נק' בכל מאדך. כי מאד פי' בלי גבול. היינו שאין כלי הלב מכיל האהבה ויראה העצומ' עד שנעשה בחי' אור מקיף. וזהו בחי' תשובה בחילא יתיר. פי' יתיר על הכלי. ולזה היה תכלית ירידת אור הנשמה מג"ע לעוה"ז כבדי שתבא לבחי' בכל מאדך שהתשובה אינה רק בעוה"ז כי ע"י אהו"ר זו שבלי גבול ע"ז ממשך אוא"ס הבלי גבול שלמעלה מהמצמוצם משא"כ ג"ע נק' זו השכינה ע"י צמזום. ביו"ד נברא עוה"ב כו'. ולכן יפה שעה א' בתשובה כו'. והנה בחי' אה"ר זו דמאדך נק' אור"ח. והטעם שנק' בשם אור הוא כי הנה אנו רואים ההפרש בין אש ואור למים אשר מן האש יוכלו להדליק זמ"ז עד אין קץ וגבול משא"כ במים שיש גבול להשפעתם שאפי' יהיו מים הרבה יכלו או יחסרו כשישתו מהן עם רב. משא"כ באש שאפי' מאור נר אחד יוכלו להדליק נר מנר עד שלא יהיה כלה כלל לעולם ונמצא שאע"פ שהאש הדולק מצד עצם הרי הוא בע"ג כמו המים אבל מ"מ יש בו בחי' כח בלתי מוגבל מה שיוכלו להמשיכו מנר לנר בלי שיכלה לעולם משא"כ במים שהם מוגבלים ולכן נמשל הקב"ה לאש דוקא כמ"ש אש אוכלה הוא כי אני הו"ה לא שניתני בין קודם שנבד"ע וכו' לפי שהמשכה היא רק הארה בעלמא שאינו נוגע למהו"ע. וזה כמשל האש שהמדליק נר מנר אינו מחסר בנר הראשון ולכן אין לו קץ. משא"כ במים שנעשה חסרון כו' ע"כ יהיו כלים לגמרי ברבוי המשכות משא"כ האש אינו כלה ע"י רבוי הדלקות ממנו לפי שאין נעשה שום חסרון בו כלל רק ע"ד הארה:

והנה ע"פ משל זה באש הגשמי דאע"פ שהוא בע"ג ממש מ"מ יהיה ממנו המשכה בלי גבול כמ"כ יובן הנמשל בענין אהבה דבכל מאדך. דפי' מאד היינו בלי גבול למעלה מהגבלת כלי

שרה כי מתהו נדפס: שמעקודים כו'. כ"ה גם לקם - וראה סידור דרוש שאחר עלינו (שער התחת) - הערת כ"א אדמיר שליט"א.

**וזהו** המגביה דהיי"ד אחר ההיא הוא יתיר אלא דריל שעלייה  
 זו דמל' דאצי' הנק' ה' שהיה עולה כיב למעלה במל'  
 דא"ס הוא ע"י הוי"ד והוא הוי"ד שבתוך הה"א. כי מל' דאצי'  
 היא בחי' דלית דלית לה מגרמה כלום ובהמשכת המצוה נעשה  
 בתוכה יו"ד ונעשית ע"י בחי' ה' וע"י הוי"ד שבתוכה היא עולה  
 למעלה באוא"ס מל' דא"ס וזהו פ"י המגביה שעליית הה' היא מל'  
 דאצי' במל' דא"ס הוא ע"י הוי"ד שבתוך הה' שהוא הנמשך ע"י  
 קיום המצוה. וכו' וע"י היא העלייה הזאת [וביאור זה עפ"מ"ש  
 בזהר פ' ויחי (ד"ל"ג סעי'ב) בפ"י יהי שם כו' מאי שנא דקאמר  
 יהי אלא יהי רזא דאמשכותא מההוא אתר עילאה דאיהו סתיים  
 דקאמרן דאיהו י"ה עד רזא דברית דאיהו יו"ד תתאה כגוונא דיר"ד  
 עלאה שירותא כסופא ובגין כך יהי רזא דאמשכותא מטמירא  
 דכל טמירין עד דרגא תתאה ובמלה דא עילאית כל עובדא דבראשית  
 כדאי יהי רקיע כו' עכ"ל. וכ"ה בזהר בראשית (ד"ו ע"ב) והפ"י  
 הוא כי י"ה הם חוי"ב שהחכמה נק' יו"ד שהיא בחי' נקודה והיינו  
 לפי כי ראשית חכמה דהיינו ראשית הגלוי מא"ס כ"ה וראשית  
 הגלוי א"א יהי היות רק בחי' נקודה כדי שיוכלו לסבול ולהכיל כמו  
 המעיין בתחלת יציאתו מהמקור הוא קטן רק אח"כ בהתרחקו  
 מהמקור מתרחב ונעשה נהר. וזהו ה' ראשונה שהיא בחי' רחובות  
 הנהר אבל החכמה שהיא קרובה יותר לא"ס והיא בחי' מעיין הוא  
 רק נקודה. והיינו ג"כ בחי' בטול. והנה כשצ"ל אח"כ המשכה  
 לבחי' מל' דאצי' שהיא עלמא דאתגלייא מקור דבי"ע והיא בחי'  
 שם ה' שם דוקא שהוא הגלוי וולתה הנה המשכה זו ע"י יסוד  
 ז"א והוא ג"כ בחי' יו"ד. וזהו ענין יו"ד תתאה רזא דברית. וזהו  
 יהי שם ה' מבורך כו' שלהיות הגלוי בבחי' מל' הנק' שם הוא ע"י  
 יהי חוי"ב ביסוד. וע"פ כהארז"ל הוא כי יסוד אבא מסתיים ביסוד  
 ז"א. נמצא בחי' יו"ד עלאה שהוא אבא ממש מאיר ביסוד ז"א.  
 ולכן נק' יסוד ז"א ג"כ יו"ד. וזהו ג"כ ענין הוי"ד שנתוסף בפניחס  
 בן אלעזר הכהן עבור שקינא על פגם הברית כמ"ש בזהר ר"פ  
 פנחס (ד"ר"ג ע"ב וד"ר"ט ע"ב וד"ל"ב ב') (ומזה ראיה דלא כפ"י  
 המק"מ פ' ויחי (ד"ל"ג) בפ"י יהי ע"ש) וע"פ בהרמ"ז שהוא יו"ד  
 של מילוי ה"י אחרונה דשם ע"ב שהוא בחי' יסוד אבא כו'.  
 וע' באר"י (דקמ"ב):

**וביאור** הדברים הוא כמו שאנו רואים שהראיה מתפשטת  
 ונמשכת למטה יותר מן חוש השמיעה. שחוש השמיעה  
 אינו מתפשט רק עד בחי' קול ודבור ששומע קול ודבור של חברו  
 אבל לא יתפוס בחוש השמיעה את העשייה גשמיית. משא"כ בראי'  
 תופס ומשיג העשייה גשמי'. והיינו דלפי שהראיה שרשה מבחי'  
 חכמה כמו שנק' החכמים עיני העדה. שהיא למעלה מבחי' הבינה  
 שמשם שרש השמיעה ע"כ נשפלת למטה יותר. משא"כ כח  
 השמיעה הנמשך מבינה להיות נשפלת כ"כ למטה. שכל הגבוה יותר  
 יכול להשפיל א"ע למטה יותר ולכן יסוד אימא מסתיים בחוזה ואינו  
 נמשך בנהי"א דז"א. אבל יסוד אבא נמשך עד יסוד ז"א כי נהי"א  
 דז"א זהו בחי' עש"י שבאצי' והמשכה זו א"א להיות כ"א ע"י יסוד  
 אבא בחי' ראייה וכו'. וזהו ענין יהי שם כו' שלהיות ההשפעה  
 בבחי' מל' הנק' שם ונק' ג"כ עש"י שבאצי' הוא ג"כ ע"י יו"ד  
 דוקא שהוא בחי' יסוד ז"א שבו מאיר יסוד אבא. וזהו פ"י יהי  
 י"ה הם חוי"ב והוי"ד השני זהו צדיק יסוד עולם. ועיין עוד בזהר  
 ח"ג (ד"ל"ו ע"ב) מענין בחי' זו דיר"ד זה:

**והנה** כשהמל' מקבלת גילוי זה דבחי' יו"ד. אז נעשית מדלית

ה'. ולכן לפי מובן ג"כ פ"י המגביה שעליית המל' במל' דא"ס  
 הוא ג"כ ע"י יו"ד שבתוך ההיא שהוא מה שנמשך לה הארה  
 מאוא"ס וכמבואר שכל עלייה הוא ע"י המשכה תחלה מלמעלה  
 והנה בחי' יו"ד זה שבתוך ה' שנמשך ע"י המצוה זהו בחי' פתילה  
 הנמשך לתוך הנהר כמ"ש בזהר פ' פנחס (ד"ר"ט ע"א) ובמק"מ  
 כיון דאתאחד פתילה כו' וע"י המשכה זו נעשה כח עלי' המל'  
 לשרשה. וע' בזהר ר"פ צו ע"פ זאת תורת העולה כו'. וזהו  
 פ"י המגביה שהמצוה היא בחי' פתילה ונהר המעלה נפש השכלית  
 כמו שלמעלה עליית שם ב"ן ע"י הוי"ד דע"ב הנמשך ע"י המצוה  
 כנ"ל. ועמ"ש בפ' שלח ע"פ והיה לכם לציצית בענין אש יו"ד  
 ואש היא]. וענין לשבת פ"י שעלייה זו של המל' דאצי' במל' דא"ס  
 הוא כדי להמשיך אור וחיות להיות התהוות בחי' מל' בבחי' ישיבה  
 וישב ה' מלך לעולם. כי ישיבה ומלכות הכל בחי' אחת כי אין  
 ישיבה בעזרה אלא למלכות בית דוד בלבד. וכן ארז"ל באשה  
 קראו מושב כי ישיבה היא ירידה והשפלה בבחי' אחוריים. וכן  
 תפלה ש"י שהיא מל' היא מיושב. והוי"ד שברצוץ תפלה ש"י זהו  
 ענין יו"ד הני"ל. ועי"ל פ"י המגביה לשבת כי המלך עומד על  
 הלוח ואגוסטוס יושב. ופ"י אגוסטוס היינו מלך המלכים. והיינו  
 כשהמל' מקבלת ממל' דא"ס בחי' מ"מ"ה ע"ז ארז"ל המשל אגוסטוס  
 יושב כו'. וזהו המגביה דוקא לשבת שע"י עלייה הני"ל נעשה בחי'  
 וישב ה' מלך לעולם כו' וישיבה זו היא שלא יהיו רגליה יורדות  
 כו'. כי היושב על הכסא משפיל גופו אבל מגביה רגליו מן הארץ  
 וזהו הארץ הדום רגלי כו'. ובאור הדברים מבואר כמ"א ע"פ  
 אז ישיר. ואח"כ המשפיל לראות זהו בחי' ותורה אור והוא המשכת  
 אוא"ס ממל' דא"ס בשמים תושב"כ. ובארץ תושבע"פ דכמו דארץ  
 מקבלת משמים כמ"ש למטר השמים תשתה מים. כך תושבע"פ  
 מקבלת מתושב"כ כדאמרנו מנא הני מילי דאמר קרא כו' לראות  
 היינו ליראות ר"ל שיהא גילוי אוא"ס ממש בשמים ובארץ שהן  
 תושב"כ ותושבע"פ דבר ה' למעלה מגלוי בחי' אור האהבה  
 מנפש אלקית שנק' ג"כ אור כנ"ל. אך שהוא נמשך מבחי' שמיעה  
 והתבוננות בלבד כמ"ש שמע ישראל כו' ואהבת כו' ובכל מאדך.  
 אבל בחי' ותורה אור זהו בחי' המשפיל לראות. פ"י ליראות בבחי'  
 ראייה וגלוי ממש עין בעין יראו וגו':

**כי** אתה נרי ה' והוי"ה יגיה חשכי. להבין הכפל ב"פ הוי' האי  
 הוי' והב' והוי' בתוספת וי"ו. הנה כתיב נר ה' נשמת אדם.  
 פ"י שנשמת אדם המלוכשת בגוף הוא בחי' נר של שם הוי'. לפי  
 שכל הארבעה אותיות דשם הוי' מרומוזות בנר. והיינו בארבעה  
 דברים שבנר שהם השמן והפתילה ובי' גוונים אור נהורא אוכמא הנאזח  
 בפתילה ונהורא חיוורא למעלה ממנה. ולכן הנשמה קרויה נר שיש  
 בה ג"כ ד' בחינות הללו שמן ופתילה ובי' גוונים אור המרומוזות בד'  
 אותיות הוי'. ולהבין ד' בחינות הללו בנשמה. וגם להבין ענין  
 הנרות שהיו במקדש שארז"ל וכי לאורה הוא צדיק כו'. אלא עדות  
 היא לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל. וצ"ל למה הנרות דוקא  
 עדות להשראת השכינה. אך הענין הוא כי הנה אור המאיר הוא  
 כשביל שנאזח האור בפתילה ומכלה אותה. אך הפתילה לבדה היתה  
 כבה וכלה במהרה וגם לא היתה הארת האור טובה כ"כ רק ע"י  
 השמן שהוא הגורם התחברות האור בפתילה. והוא הגורם להיות  
 האור טוב ובהיר שע"י השמן נעשה גוון נהורא חיוורא. וע"י  
 הפתילה גוונא אוכמא. וככל המשל הזה כך הוא בהתלבשות הנשמה

ש"י ענין. נדפס: רע"ל ... אז ישיר, בדפוס: (רע"ל ... אז ישיר).